

gjøres, og hvad der ikke skal gjøres, og han mente, at man kunde se paa det med temmelig stor No. Jeg har tidligere udtalt her, at jeg virkelig er af den Formening — og det har glædet mig at høre den høitærede Indenrigsminister bekræfte, at min Formodning var rigtig — at der var meget, ja endog overmaade meget, som talte for, at Hirtshals var et Sted, hvor der kunde anlægges en Havn. Naar det ærede Medlem talte om den Saloufi, man nærede i Hirtshals, vil jeg dertil bemærke, at det ikke er saa underligt, at man gjør det. Thi det dreier sig ikke om Afstanden tværs over Land fra den ene Havn til den anden eller om Afstanden søværts rundt om Skagen, som det ærede Medlem bemærkede, men det dreier sig udelukkende om Millionerne dertil, og det kan fornuftigvis ikke negtes, at naar man ved Frederikshavn anvender saa og saa mange Millioner, kommer der en større Utilbøielighed hos Thingets Medlemmer og hos Regjeringen til samtidigt eller umiddelbart efter igjen at bevilge Millioner til Hirtshals. Mig synes det ganske naturligt, at da man nu kan støtte sig til den høitærede Ministers Ord og have Forvisning om, at der derovre er et godt Sted til at anlægge en Havn, som har vist sig i denne Vinter isfri, saa er netop Diebliftet kommet til, samtidigt med at man taler om at gjøre Udgifter for Frederikshavn, at sammenligne begge Steder og veie, hvor meget man af en eller anden samlet Sum bør anvende til Frederikshavn og hvormed man bør anvende til Hirtshals. Thi jeg tror, at kommer der først en større Havn ved Frederikshavn, saa vil i de umiddelbart derefter følgende Aar Sandsynligheden for at faae et saadant Anlæg ved Hirtshals være betydelig formindsket. Hvad iøvrigt selve Frederikshavn angaar, da deler jeg ganske — det har jeg oftere udtalt — den Opfattelse, der er yttret af den høitærede Minister. Jeg anser det selv som ufravigelig nødvendigt, at den Havn, som nu findes deroppe, bliver forbedret og udvidet. Men Forskjellen mellem den høitærede Minister og mig træder kun frem i det Dieblit, der er Tale om, hvormed eller hvorliden der skal udvides. Jeg ønsker for mit Vedkommende, at den ikke bliver udvidet mere, end at de passende Forbringere til den som Egvorthavn og Træfthavn med Hensyn til Sverrig og Norge blive opfyldte. Hvad der gaar ud derover, vil jeg ialtsald for mit personlige Vedkommende modsætte mig. Jeg har jo en anden Grund dertil end maaste de fleste andre Medlemmer, men jeg har ogsaa en anden Grund end den høitærede Minister. Jeg siger, at den sander til, den høitærede Minister siger, at den ikke sander til, og den høitærede Kommission, som har behandlet Spørgsmaalet, har ogsaa sagt, at den ikke sander til. Jeg siger, at man ikke kan faae Bevis derfor paa anden Maade end ved at bygge; naar man gjør det, saa viser det sig, at

Sandet kommer. Det er min Mening, og det er naturligvis en Grund for mig til at sige: Byg saa lidt som muligt. Thi Sandet vil komme, enten Molen bliver lille eller stor. Man kan sige: Jo større vi gjøre den, og jo længere vi føre den ud i Havet, desto længere vil det vare, inden Sandet kommer, men at løbe omtap med Sandflugten, Sandvandrungen, forekommer mig ikke at være det mest Praktiske. Altsaa forsaavidt stemmer jeg fuldt ud for en Forbedring og Udvidelse af Frederikshavns Havn indenfor de Grændser, jeg har nævnt, og i den Henseende er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Naar imidlertid den høitærede Minister ved at udtale dette samtidigt tilføiede, at denne Havn tillige til en vis Grad skal de tjene som Nødhavn, da bliver den Meningsforskel, der er tilstede mellem den høitærede Minister og mig om Havnens Størrelse jo endnu større, thi det er det, vi evig og altid vende tilbage til, at vi skulle have Havne til at udføre Produkterne fra Landet. Dertil siger jeg: Ja, det er meget rigtigt. Men naar saa den anden Part siger, at saa ere vi færdige, saa tillader jeg mig at sige: Nei, vi ere slet ikke færdige, vi have kun gjort den ene Halvdel af, hvad der skal gjøres, thi hvor er saa den Havn, Skibene skulle benytte enten under Isforhold eller uheldige Strømsforhold eller lignende? Den bliver der aldrig talt om, den skal altid stubes ud og stubbes ud og stubbes ud. Der er vel fra en enkelt By, nemlig Svendborg, indkommen en Modadresse, der, i Parantes sagt, saavidt jeg veed, gaar ud paa, at, naar Frederikshavns Havn bliver saa stor, som det var paatænkt af Havnekommissionen, havde man i denne By ikke Noget imod, at den kunde blive en god Nødhavn. Men naar nu Forholdet stiller sig saaledes, hvad jeg vil haabe, at denne Havn ved Frederikshavn bliver mindre, saa falder denne enkelte Modadresse til Jorden; den har da aldeles Intet sagt. Og naar jeg undertager denne Udtalelse nebe fra Svendborg, saa er det et Faktum, at den langt overveiende Del af dem, der seile paa Havet, Skibsførerne, have udtalt varme og berettigede Ønsker om at faae en Havn, hvis Hovedformaal var at blive benyttet for Seilabsen. Dem synes man nu igjen at kointere, idet man siger: Kan der salde nogle Krummer af oppe ved Frederikshavn, saa kunde Skibene engang imellem gaa derind. Jeg skal tillade mig, saalænge jeg har den Ære at have Plads her i Thinget, at forfægte den ialtsald moralske Ret, som ikke alene den danske Smandsstand har, men ogsaa alle de Nationer, hvis Skibe befare Kattegattet, have til at fordrø, at vi altid bør fastholde, at vore internationale Rettigheder ogsaa paalægge os bestemte Pligter.

Den Overfart, som finder Sted mellem Frederikshavn og Sverrig, tillægger jeg ganske sikkert en stor Betydning, saavel fordi de Reisende som